

GLEDALIŠKI LIST

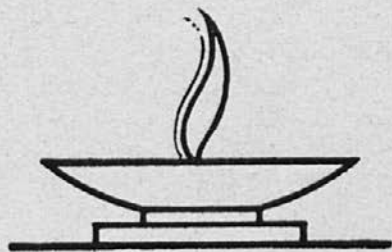
XX

XXI

1
9
4
2

1
9
4
3

OPERA

1 G. VERDI: TRAVIATA

G. VERDI:

Traviata

Opera v treh dejanjih. Napisal F. M. Piave, prevedel N. Štritof.

Dirigent: D. Žebre.

Režija in scena: C. Debevec.

Osebe:

Violetta Valery	K. Vidalijska
Flora Bervoix	Št. Poličeva
Anina, Violetta sobarica	M. Polajnarjeva
Alfred Germont	D. Čuden k. d.
Georg Germont, njegov oče	V. Janko
Gaston, grof de Letorière	B. Sancin
Baron Douphol	I. Anžlovar
Marki Obigny	M. Dolničar
Doktor Grenvil	A. Petrovčič
Sluga Violetta	M. Gregorin
Sluga Flore	* * *

Prijateljice in prijatelji Violetta in Flore.

Vodja zbora: R. Simoniti.

Koreograf: P. Golovin.

Kraj: Pariz in okolica.

Cvetlični aranžman kostima Violetta: Fronner, Šelenburgova ulica.

Cena »Gledališkega lista« Lit 2.—

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

1942-XX/43-XXI

OPERA

ŠTEV. 1

G. VERDI:

TRAVIATA

PREMIERA 10. OKTOBRA 1942-XX

Vilko Ukmar:

V novo delo...

Ko se ti zagledajo oči v neizmernost vesolja, kjer se v veličastju gibanja sonca in zvezd izgublja misel, tipajoča za časom in prostorom, tedaj se ti zazdi človek — ničevost.

In ko opazuješ človeška dejanja in vsa skrajna nasprotja njihovih učinkov, se ti dozdeva človek — nezmisel.

Toda čim se pozornost opazovanja preokrene, čim duh poseže v globino skrivnosti življenja, izgine ničevost in takisto nezmisel.

Veličastno se razodene podoba človekovega bistva, vsega zapredenega v načrte in zakone vesoljnega reda.

In najvišji zmisel se razodene v pojmi pravice, ljubezni in resnice, ki urejujejo svoje usodne tokove skozi človeška življenja ter opravičujejo v njih zdaj srečo in veselje, zdaj žalost in bridkost — od rojstva v smrt. In še dalje...

Prava umetnost pa je vodnica človeškemu duhu v te globine življenjskih skrivnosti, je razlagalka težkih življenjskih vprašanj in je tolažnica obupanih in ponižanih src.

Zato je v njej ves blagor, zato v njej vsa tiha sreča.

Ob „Traviati“

Verdi!.....

Nikdar se ne utruja glas, ki oživlja bogastvo njegovih čudežnih melodij — nikdar se ne utruja misel, ki grebe za skrivnostjo te neizčrpne lepote. — Zopet in zopet zvené ti prelepi napevi in vedno znova išče razum novih poti za razumevanje te svojevrstne glasbene umetnosti. Res, da misel ne more do dna skrivnosti. Toda morda jo vsaj osvetli in poveča njeno učinkovitost na človeka.

Verdi je umetnik čistih glasbenih navdihov. Posrednik je med kozmično duhovno atmosfero in človekom. — Zakoni vladajo v vesolju. Po njih se urejuje življenje in gibanje. Po njih so urejena razmerja in odnosi. Življenje je večno valovanje. In valovanje je osnova zvenenja. Ozvezdja zvene v pisanih tonskih vrstah. Po kakovosti in obsegu se višajo in nižajo toni in nastajajo intervali. Vzporedje ustvarja harmonije, zaporedje melodije in ritem. Harmonija je prostor, ritem čas. Tako nastaja sferična glasba, ki je dosleden odsev duhovnih pojavov, njihovih zakonov in impulzov. In ta dosledni odsev je v snovni svet prenešana duhovna resničnost.

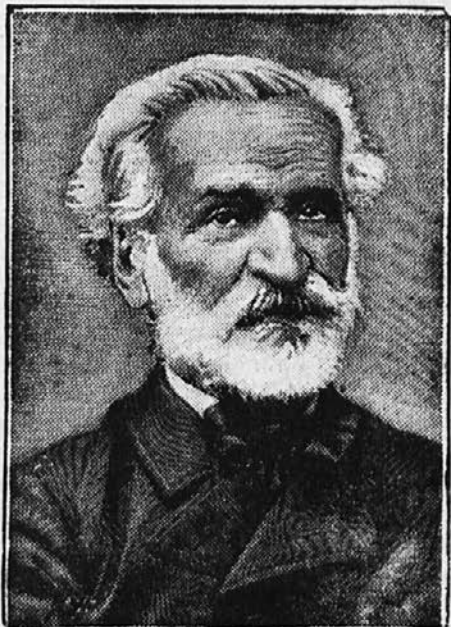
Človek živi s svojim duhom v trajni zvezi z vesoljno duhovno atmosfero. Čim svobodnejši je v svojem duhu, tem tesnejša je zveza. Čim tesnejša je zveza, tem jasnejše dojemanje duhovne resničnosti. Zato sta si duhovna svoboda in resnica v najožjem sorazmerju.

Čim večji umetnik, tem svobodnejši duh. In čim svobodnejši duh, tem resničnejši duhovni navdih, ki se zgoščujejo v umetniku še posebej v trenutkih umetniškega ustvarjanja. Po takih navdihih ustvarjena umetnina pa je odsev vesoljne duhovne resničnosti — odsev zadnjih skrivnosti vsega življenja. Tistih skrivnosti, v katerih je zapopadeno tudi bistvo in izvor človeka ter vsi usodni zakoni njegovega življenja. Ti ne segajo v vsakodnevno človekovo zavest. Globoko v podzavesti spiyo. Po omenjenih navdihih ustvarjena umetnina pa, ki je snovni odsev duhovne prezakonitosti, drami to usodnost v človekovi podzavesti. In ko se dramaj ta podzavest,

(Nadalj. gl. str. 4

Giuseppe Verdi

Rojen v Italiji (Roncole) 1813), umrl 1901. Poleg Riharda Wagnerja največji operni komponist. Odklanjal je zunanjo teatraličnost, nepristni patos, nečimerno pozerstvo, polifono in kontra-

punktično skladanje ter pesniško problematičnost. Prvobitnost, neugnana življenjskost, duševna globina in pesniška tankočutnost so njegove odlike.

Poglavtina dela: Rigoletto (1851), Trubadur (1853), Traviata (1853), Sicilijanske večernice (1855), Simon Boccanegra (1857),

Ples v maskah (1859), Moč usode (1862), Don Carlos (1867), Aida (1871), Othello (1887), Falstaff (1893). — »Requiem«, »Štiri duhovna dela«, 1 godalni kvartet.

se rišejo v človeku rahli obrisi njegove prausode, kot rahli svetlobni utrinki se oživljajo v njem megleno zaslujeni spomini na izvor lastnega bistva, na svojo — pradomovino. Ta doživetja so izvor najvišje sreče. Ta doživetja so bistvo — lepote.

Prava in čista lepota budi v človeku njegovo najgloblje bistvo. Vzbuja v njem njegovo najčistejšo duhovno podobo — tisto, ki izhaja iz vesoljnega duhovnega prabistva in ki nosi od tam s seboj svojo usodno zakonitost. Ta zakonitost pa je najvišji red, najvišji etos. Zato čista lepota človeka duhovno urejuje, ga etično dviga. In ker ga postavlja v vesoljni red, ga osrečuje.

Zato je umetnost najvišja človekova dobrina. Tista umetnost, ki se je rodila iz čistih navdihov, po načrtih najvišje vesoljne volje. Umetnost, ki ni plod posameznikove samovoljnosti, temveč izpolnitev ukaza občestvenega duhovnega sveta.

Sredi umetnosti pa ima glasba svoje posebno stališče. Najmanj je vezana na snov — zato duhovno najbolj svobodna in zato najbolj pripravna segati do zadnjih skrivnosti življenja. Objeti more vse veselje, pa ga prenesti v malem v človeka, v katerem ima svoj popolni sedež, katerega vsega izpolnjuje. Harmonija sedi v čustvu, melodija v umu in ritem v volji. Tako izpolnjuje dogajanje v prsih, v glavi in v vseh udih ter se tako ujema povsem z duhovno podobo človekovo. Vse to pa le tista glasba, ki je pristna, ki je izpolnitev najvišjih duhovnih ukazov.

In Verdijeva umetnost je izpolnitev takega ukaza. Njegova umetnost je v malem odsev vesoljne harmonije — vesoljne glasbe. Vsa je oblikovana po postavah, ki vladajo v svetu izven in nad človekom — po narekovanjih, ki prihajajo iz celotne duhovne atmosfere v umetnika, pa se lomijo v prizmi njegove osebnosti ter se razlivajo med človeštvo. Zato je ta umetnost tako nadosebna, splošna, zato je kot zrcalo, v katerem vidi in doživi vsak posameznik odsev tudi svoje lastne, osebno označene duševne in duhovne podobe.

Vsa živa je Verdijeva glasba. Bolj kot v prostor, se nagiba njeno bistvo v čas in je zato v njenem gibanju glavna značilnost. Melodija in ritem sta v njej najbolj zgovorna, a sta vendarle oba povsem zasidrana v harmoniji, iz katere dobivata svojo bogato čustveno izraznost in tudi svojo dokončnost.

Te harmonije so preproste in jasne. V terci je njih. glavno bistvo — v terci, ki nosi v svojem značaju zamišljenost vase, v osebni svet čustvenega življenja. Zato je v teh harmonijah neka zamaknjenost v osebno življenje in njega značaj, ki je dobil svojo podobo od večne, tajne usode. Zato vodijo te harmonije človekovo doživljanje vase in od tam zopet v svet, odkoder so prišle — ter tako razgibavajo človeka v lastnem čustvovanju in poskušajo urejevati to čustvovanje v smeri višje zakonitosti.

Melodije imajo svoje izhodišče v teh harmonijah, le da jih preusmerjajo iz prostora v čas. Zato vzvalove doživljanje, ga razgibajo in počeno v razvoj. V razvoj, nastajajoč iz čustvenih utripov, ki se po vztrajni povezanosti celotne duhovne organizacije človekove dotaknejo mišljenja in vodijo v spoznanje. Zato so te melodije polne čustva, pa obenem polne impulzov, ki razgibavajo mišljenje in zlasti predstavljanje. Po teh melodijah se v človeku vzbujajo duhovne podobe, se vežejo med seboj po neki višji zakonitosti, ki vodi v mišljenju do sklepov in spoznanj. In tako v razvoj.

V razvoj pa vodi samo, če podpira vse to doživljanje močna, prava volja. To pa je sposoben vzbujati v največji meri ritem Verdijeve glasbe. Ta ritem naravnost kipi, tako poln je tajnih sil. Zajet je v enakomerno gibanje, ki mu je osnova jamb — ta najmočnejša in najbolj vzpodbujajoča gibalna enota, ki najprej dvigne in nato poganja doživljanje v stalnih enakomernih sunkih vedno dalje in dalje za smotri. In če se to ritmično življenje za čas umiri, je v tem le oddih, priprava za nov gibalni naval, ki je močnejši od prejšnjega. Tako je Verdijev ritem prepoln impulzov za vzbujanje volje. V njem je eno samo, neizmerno stremljenje.

V takem opazovanju in razumevanju je v Verdijevi glasbi objeta podoba in bistvo celega človeka. V njej se, dejal bi — raztali ves snovni človek in se objame v svoji duhovni obliki, ki vsa vzvalovi ob igri tonov in zatrepeče ob navdihih, ki se vsipljejo vanjo s to

tonsko igro. In ker je ta tonska igra vsa harmonična, se v njej okoplje in uredi človeški duh, ki se nato vrača v svoj snovni sestav ves umirjen in osrečen. In to je blaženstvo pravega doživetja glasbene lepote.

* * *

Vse to razmišljanje se vzbudi v človeku ob »Traviati«, ki je kot čudežen odmev najglobljega človekovega bistva, ki je kot razkritje skrivnosti človeške duše in njene lepote. Zato je tako ljubljena ta pesem o človeku, zato se ob njej človek vedno znova osrečuje.

Naj bo ta čista umetnina dostojen uvod v novo sezono, ki nastopa ob 50 letnici obstoja tega našega gledališča.

Naj vodi našega duha v svet najvišje urejenosti in življenja vesolja, kjer se v neizmernosti časa ta kratka doba sicer izgubi, a se njeno delo kot duhovno dejstvo vendarle neutajljivo riše v obraz občestvenega duhovnega življenja. Naj bodo poteze, ki jih to delo riše in ki jih bo risalo, prave, čiste in plodne, naj bodo v srečo in odrešenje človeku.

Ciril Debevec:

Režijske opombe ob novi „Traviati“

Človek je pravzaprav čuden stvor: malo, zelo malo je stvari na svetu, ki se jih ne bi prej ali slej naveličal. Dokler je mlad, bi rad zvedel vse, in vse mu je novo. Ko se nekoliko postara, opazi, da se neke stvari v življenju s podobnostjo ponavljajo in zanimanje ali zavzetje narahlo popusti. In ko je še starejši, opazi najprvo z neko trpkostjo, potem pa že s smehljajem, da je teh ponovitev vedno več, in da je vseh stvari, ki so mu vedno enako ljube in dragocene čedalje manj in da je tistih, pri katerih ta dragocenost raste, še manj in da ostanejo nazadnje redke, samotne in visoke, iznad vsega štrleče, kakor večni, snežni vrhovi nad vsem razgibanim višavjem in nižavjem njegovega življenja. In na teh belih, komaj dostopnih viških se ustavlja blodna duša, išče miru utrujeni spomin, roma, kakor k oltarju, osiveli, vseobjemajoči in vseumeva-

joči duh. To so skrivnostni viri čudežne moči, večne mladosti, večne lepote in večnega življenja.

»Traviato« bi lahko znal na pamet: upre se mi nikoli. Lahko se naveličam slabe izvedbe; tega, kar je napisal Verdi — nikdar.

Brez dvoma je Verdi največji operni komponist. Brez dvoma je prav tako Shakespeare največji dramatik. V svoji drugi ustvarjalni dobi je Verdi v svoji znani neutešni želji po dobrem besedilu posegel marsikdaj k Shakespearu (Macbeth, Othello, Falstaff). In vendar, kadar obiskujem v mislih znane in neznane obraze v neotipljivih pokrajinah onstranstva, se mi ob Verdiju ne javlja tolikokrat Shakespeare, temveč vse bolj pogosto nekdo drugi, ki ima prav tako blage oči, prav tako dober očetovski smehljaj, prav tako pameten, jasen in dobrohoten izraz. Nevem zatrdno, a mislim, da je Dickens.

Zakaj je Verdi povsod tako priljubljen? Zato ker je preprost in velik hkrati. Zato, ker so njegovi zvoki polni ljubezni, usmiljenja in sočutja, kratka onega, kar zmore le nedolžno, v spoznanju prekaljeno, dobrote polno, vroče, očetovsko — srce.

Kadar na samem zamižim, se odselim in se izročim neizmernemu, a vendar tako prisrčnemu bogastvu Verdijevih melodij, se spremenim, pozabim, da sploh sem, pozabim, da sem bil morda nekdanj mlad, pozabim, da bom nekoč star. Mladost in starost — vse je eno. Naprej ne hrepenim, nazaj si ne želim, vse je lepo in prav kot je. Kako je to, ne vem. Kdo ve?

V vsej operni literaturi ni komponista, ki bi znal gorje in bolečino v zvokih tako izraziti, kot znata to Verdi in Puccini. Oba Italijana, oba strastna, oba nežna in čuteča — a vendar: kakšna razlika! Verdi: gorje srca, pretresi duše in žrtve iz ljubezni. Puccini: bolest krvi, krik živcev, vzdih Kdor pa teh razlik ne čuti, tudi ne ve, kje je razlika med materjo in ljubico.

Verdi je muzik ženskega gorja. Žene bi morale postaviti Verdiju poseben spomenik. Ne iz brona, tam na javnih trgih, temveč iz čustva, v svojih srcih. Ne v solzah in besedah, temveč v svojem življenju, v svojih delih. Verdi je storil zanje toliko kot nihče drugi ne pred njim ne za njim. Še Ibsen ne. Mogoče Ivan Cankar. »On ljubil in jokal je za vse!« (Po D'Annunziu.)

In kaj je Verdi za može? Prečuden vzor vsega, kar naj bi pravi mož imel: moškost in nežnost, strast in krepost, pogum in sramežljivost. Vse te lastnosti *hkrati*. Ne vsako zase in posebej.

Včasih, kadar mi uide misel na belem konjčku tja skozi špranjo črnih sten vsakdanjega pehanja, si izmislim tudi jaz kakšno lepo in tiho bajko. Saj pravljice niso greh. Pravljice so svobodne. Jaz si na primer izmislim tole: kako bi bilo lepo, če bi lahko prišel Verdi še enkrat na svet in bi mu rekel Bog, da je lahko vsem nam ubogim revčkom na tej zemlji — stric. Kratko in malo: stric... Pa če ne vsem, vsaj tistim, ki niso imeli ne stricev ne očetov... Da bi mu rekli: »Preljubi, dragi stric...«

Mislim, da bi bil svet drugačen.

* * *

Sedanjo »Traviato« smo nekoliko »preuredili«. Nič važnega. Sedanja oblika je malo bližja originalu.

Vsebinsko čutim glavne poudarke na petih opornih vrhovih, na katerih je v zaporednih presledkih razpredena tanka tkanina te žalostne zgodbe.

1. »Le zavriskaj duša moja...« (Razkošje, življenjska radost.)
2. »Ah, ti preljubi moj...« (Obupen izkrik ljubezni.)
3. »Preljubi, dragi moj, nikar ne joči...« (Odpuščenje.)
4. »Oj, zbogom, zlate sanje...« (Slovo od življenja.)
5. »Prečudno...« (Na novo življenjska radost v smrtni zamaknenosti.)

Zbor smo iz komornih razlogov neznatno okrnili.

Glede inscenacije zastopam že nekaj časa nekoliko konzervativno stališče, da je lepo petje in dobra igra več vredna in tudi bolj neminljiva kakor pa kulise, ki so minljive in jih bodo požrli — kakor pravi Sv. pismo »rja in molji«.

* Nerodno bi bilo, če bi bral tole moje mnenje naš ekonom g. Jerman. V tem primeru se namreč bojim, da me ne bi predlagal za odlikovanje »za štednje in režisersko-abstraktne zasluge«.

Izvajalca sta — razen kapelnika in režiserja — nova predvsem Vidalijeve v vlogi Violette in Čuden v vlogi Alfreda. Vidalijeve poje to vlogo prvič. Na našem odru prevzemati za Zlato Gjun-gjenčevu njene najbolj uspešne in nekje na svoj način celo v njenem smislu udomačene vloge, ni lahka reč. Tembolj bo hvalevredna in dragocena pevčina izvedba, če lahko ob njenem nastopu primeroma ugotovimo izkazano sposobnost ali celo — v prirodnem ali umetniškem bistvu podano — edinstvenost in izvirnost. Ker so nam vrline Vidalijeve — razen lepote glasu in solidnega znanja — zlasti v žlahtni in zadržani igri dovolj znane in so nam posebno njeni nežni, ljubeznivi in mehki deklinški značaji (Mimi, Margareta) v najlepšem spominu, nas bo gotovo zanimalo, kako bo zmagovala v »Traviati« nova področja svoje umetnosti, zlasti na polju razkošja, bujne moči in življenjske radosti.

Za Čudna pomeni Alfred sploh prvi nastop na odru. Brez vsakršnih produkcij, brez morebitne priprave v zboru, brez vsakršnega nastopanja v ljubiteljskih igrah, je tako dejanje vsekakor res, zelo tvegan poskus. Toda tenorska kriza nima usmiljenja, zgrabila je Čudna naravnost za vrat in ga vrgla na sredo razburkanih valov opernega viharja. Zdaj mu ne kaže drugega kakor krepko se držati in plavati. Skušnje so na srečo pokazale, da je po razmeroma kratkem času (v igri sploh samo vaje v gledališču) dobro obvladal glavne nevarnosti in da kaže vse znake za bodočega izvrstnega plavca (v dobrem, ne v gledališkem pomenu besede). Poleg lepe glasovne barve in dobrih višin ga odlikujejo še prirojena omikanost, prijazna skromnost in nevsiljiva prikupnost. Prepričan sem, da bo v trdnem vodstvu in sistematičnem šolanju zavzel med našimi tenorji zelo vidno mesto.

Janko nam je v Germontu vsem drag in star znanec. Na skušnjah me je vljudno preziral. Jaz mu tudi kdove kaj nisem mogel povedati. Edino, na kar sem ga hotel opozoriti, še tisto je zdaj dobil: očetovski ton...

Ah, da: kaj je večja skrivnost: življenje ali umetnost?

Verdijeve besede

Ali veste, da je za umetnika sreča, če ga tisk sovraži?

(Iz Verdijevega pisma, nav. po C. Bragnolu.)

V glasbi kakor tudi v ljubezni moramo biti predvsem odkrito-srčni.

(Verdijev izrek, nav. G. Monaldi.)

Vse, kar proizvajajo zdaj, je proizvodnja iz strahu.

(Iz Verdijevega pisma Cl. Maffei.)

Jaz verujem v inspiracijo. Vi verjamete samo v fakturo. Jaz hočem vzbujati navdušenje, ki vam za pravo čustvovanje sploh manjka. Jaz hočem umetnost, pa najsi bo v kakršnikoli obliki, nočem pa zabave, prevzetne artistike ali teoretične spekulacije, ki pa je Vam edino in vse.

(Iz Verdijevega pisma pariški Operi.)

In prišel bo dan, ko ne bodo govorili več o melodiji, o harmoniji, o nemški in italijanski šoli, o bodočnosti, o preteklosti itd. in takrat šele se bo mogoče začelo kraljestvo glasbe.

(Verdi - Arrivabene.)

Prihodnji spored

Prihodnji operni spored bo obsegal: Millöckerjevo opereto »Gasparone« z go. Ivančičevo in z gg. Sladoljevim, Zupanom in M. Sancinom v glavnih vlogah, v režiji g. Golovina in v glasbenem vodstvu g. Simonitija, dalje ponovitev Rossinijevega »Seviljskega brivca« v izmenični zasedbi Rozine (ge. Ivančič - Mlejn) in Almazive (gg. Lipušček - Sladoljev), v ostalih vlogah z gg. Betetom, Jankom in Zupanom, v režiji g. C. Debevc in z dirigentom g. D. Žebretom in — proti koncu meseca — Massenetovo opero »Thais« (prevod: Štritof), kjer bo pela naslovno vlogo gdč. Heybalova, meniha Atanaela pa g. Primožič. Režijo ima g. C. Debevec, glasbeno vodstvo pa g. Niko Štritof.

Traviata

(Vseбина)

1. *slika. V Parizu pri Violetti.* V galantnem Parizu se plemič Alfred Germont tako zaljubi v Violetto, da pozabi, kdo prav za prav je. Violetta živi kakor mnoga druga lepa dekleta kar tja v en dan in ne jemlje niti življenja niti ljubezni svojih prijateljev resno. Zato tudi za Alfredovo ljubezen nima drugega kot roganje in posmeh.

2. *Pri Alfredu, na deželi.* Alfredova stanovitnost je Violetto končno le toliko ganila, da je sledila njegovi želji in se preselila z njim na deželo. Sem pride nekega dne stari gospod Germont iskat svojega sina. Toda vse, kar je hotel Violetti očitati, se razblini v nič pod vtisom, ki ga je dobil pri tem obisku. V svoje začudenje vidi, da ni šla z Alfredom zavoljo denarja, temveč, da nasprotno zanj še mnogo žrtvuje. Globoko pretresen, jo mora vendarle prositi, da se loči od Alfreda, ker bi bila sicer poštena meščanska možitev njegove hčerke zaradi delikatnega Alfredovega razmerja močno ogrožena. Vsa v solzah pristane Violetta na težko odpoved.

3. *V Parizu, pri Flori.* V Parizu je karneval. Na intimni večer- ni zabavi pri Flori je tudi Violetta; ko Alfred za to izve, gre še on tja. Tam se pri igri ostro sporeče z baronom Doupholom, tako, da ga Violetta prestrašena prosi, naj odide z zabave. Slepá ljubosum- nost pa ga zavede tako daleč, da Violetto vpričo vse družbe surovo užali in da ji vrže denar pred noge. V tem hipu pa vstopi v dvo- rano njegov oče in je priča strahotnega nastopa. Ob njegovem svarilu se sin zave in se skruši v globokem kesanju.

4. *Pri Violetti, v drugem stanovanju.* Burno življenje in dolga zahrbtna bolezen sta Violettino zdravje do kraja oslabili. Slovo od Alfreda ji je vzelo zadnje moči. Ne Alfredova vrnitev, niti dobro- srčno prigovarjanje njegovega očeta, niti zvesta zdravnikova briž- nost, niti strežnice ljubezniva oskrba je ne morejo več obvarovati pred koncem: obdana od vseh, ki so ji bili dragi, izdihne svoje življenje.

Operni repertoarni načrt za 1942-43

Iz baročnega sloga (italijanske):

Donizetti: Don Pasquale, *Rossini*: Seviljski brivec, *L. F. Ricci*: Krišpin in njegova botra.

Iz nemške klasike:

Mozart: Beg iz Serajla.

Iz italijanske romantike:

Verdi: Traviata, Falstaff, *Puccini*: Boheme, Sestra Angelika.

Iz nemške romantike:

Humperdinck: Janko in Metka.

Iz slovanske romantike:

Parma: Stara pesem, *Smetana*: Prodana nevesta, *Dvorak*: Rusalka, *Rimski-Korzakov*: Sneguročka, *Čajkovskij*: Evgenij Onjegin.

Iz francoske romantike:

Massenet: Manon, Thaïs.

Moderne opere (italijanske):

Alfano: Vstajenje, *Wolf-Ferrari*: Zvedave žene.

Moderne opere (španske):

De Falla: Trirogelnik (balet).

Operete (italijanske):

Pietri: Tiha voda.

Operete (nemške):

Millöcker: Gasparone.

Uprava si pridržuje pravico spremembe repertoarja.

NOVI ČLANI:

V Operi sta na novo angažirani altistka *Elza Karlovčeva* in sopranistka *Manja Mlejnjkova*. — Kot stalni gost bo sodeloval *Julij Betetto*, gosta za večje število predstav bosta *Zlata Gjunge-nac* in *Jože Gostič*.

Lastnik in izdajatelj: Uprava Narodnega gledališča v Ljubljani. — Predstavnik: Oton Župančič. — Urednik: Ciril Debevec. — Za upravo: Ivan Jerman. — Tiska Makso Hrovatin. — Vsi v Ljubljani.